

היום נלמד בעזרת ה':

שבת דף ז

הבקעה יש לה דינים שונים בזמנים שונים: בימות החמה היא נחשבת כרשות היחיד לענין שבת, כיון שלא הולכים בה אנשים רבים. אך מאידך היא נחשבת כרשות הרבים לענין טומאה, וספק טומאה ברה"ר טהור (ראה הסבר ב'מושגים בדף'). ובימות הגשמים היא נחשבת כרשות היחיד בין לענין שבת ובין לענין טומאה, כיון שיש בה זרעים ואף אדם לא מהלך בה.

קרפף יותר מבית סאתים שלא הוקף לדירה: 'קרפף' הוא מקום גדול מחוץ לעיר המוקף מחיצות, ומדאורייתא הוא רשות היחיד. כשהקרפף גדול יותר מבית סאתים והוא לא הוקף לדירה (כלומר שכאשר הוקף במחיצות לא היה ביתו סמוך לקרפף ונמצא שלא הוקף הקרפף במחיצות לשם דירה) רבנן גזרו עליו שיהיה לו דין כרמלית ואסור לטלטל בתוכו יותר מד' אמות.

קן זית הסמוכה לרה"ר דינה ככרמלית, כיון שלא נוח לרבים להשתמש שם (ראה ציור בסוף).

לבינה זקופה ברה"ר:

כל מקום ברה"ר שהוא למטה מעשרה טפחים הרי הוא נחשב כרה"ר. ויש שתי אפשרויות לכך: או שהחפץ ינוח למטה מג' טפחים (על גבשושית או זיז הבולטים מהקרקע, משום שבכך המקום נחשב ממש כקרקע רה"ר), או שינוח למעלה מג' טפחים ולמטה מי' טפחים 'באזיר' (= מקום שלא נוח להשתמש בו בפני עצמו) כגון שהחפץ נדבק על פני הקיר או הליבינה.

לעומת זאת אם החפץ נח ברה"ר למעלה מג' טפחים ולמטה מי' טפחים 'במקום המסוים' (= מקום שנוח מלהשתמש בו בפני עצמו) כגון על גבי הליבינה או על ראש הכותל או על עמוד, הדבר תלוי: אם יש בשטחו ד' על ד' טפחים יש לו דין כרמלית, ואם אין בשטחו ד' על ד' טפחים הרי הוא מקום פטור.

(המשך בדף הבא ↓)

(המשך מדף קודם ↑)

לאור הנ"ל - הזורק חפץ (כגון שזרק דבילה שמינה או טיט שהם נדבקים) ד' אמות ברה"ר על לבינה זקופה (גבוהה ג' טפחים) והחפץ נדבק בפני הלבינה (= 'באוויר') חייב, מפני שדין פני הלבינה כרה"ר. ואם החפץ נח על גבה פטור, משום שהיא חולקת רשות לעצמה כיון שרבים לא הולכים על גבי הלבינה. (דין זה הוא רק כאשר גובה הלבינה הוא ג' טפחים, אבל כאשר גובהה פחות מג' טפחים הרי היא נחשבת כקרקע רה"ר ממש, כנ"ל).

זרק חפץ מרה"ר לרה"י ונח על קנה (שאין בו רוחב ד' טפחים), אפילו גובהו של הקנה מאה אמה חייב, מפני שרה"י עולה עד לרקיע.

רבנן הקילו בכרמלית מקולי רשות היחיד ומקולי רשות הרבים: מקולי רה"י - שכשם שדין רשות היחיד לא נוהג במקום שאין בו ד' על ד' טפחים והמכניס מרה"ר למקום זה פטור, כך גם דין כרמלית נוהג רק במקום שיש בו ד' על ד' טפחים ואם אין בו שיעור זה הוא נקרא 'מקום פטור'. מקולי רה"ר - כשם שדין רה"ר אינו נוהג למעלה מ' טפחים, כך גם דין כרמלית אינו נוהג למעלה מ' טפחים.

בית שאין בתוכו גובה של י' טפחים ועובי התקרה משלימו לגובה י' טפחים (מבחוץ), מותר לטלטל בכל שטח הגג שלו כיון שהגג הוא רה"י (= משום שהוא גבוה י' טפחים), אבל בתוכו אסור לטלטל יותר מד' אמות כדין כרמלית (= כיון שבתוכו אין מחיצות בגובה י' טפחים הרי הוא כרמלית).

ואם חקק בתוך הבית הנ"ל שטח של ד' על ד' טפחים והשלים בחקק את גובהו ל' טפחים, מותר לטלטל בכל הבית מדין "חורי רשות היחיד" שדינם כרשות היחיד (יבוא מיד).

(המשך בדף הבא ↓)

(המשך מדף קודם ↑)

חורי רה"י: חורים שבכתלים הפתוחים כלפי רה"י, ודינם כרה"י הואיל והם חלק מתשמישי רה"י. **חורי רה"ר:** חורים שבכתלים הפתוחים כלפי רה"ר. לדעת אב"י דינם כרה"ר כיון שתשמישים נוח לבני רה"ר, ולדעת רבא הם רשות לעצמם - אם יש בהם ד' על ד' טפחים דינם ככרמלית, ואם לא דינם כמקום פטור.

חוקקין להשלים: נחלקו רבי מאיר ורבנן לגבי שיעור חלל הפתח הראוי למזוזה. לדעת רבי מאיר גם אם אין בחלל הפתח שיעור הראוי למזוזה, למרות זאת אם יש בכותל הפתח עובי הראוי לחקוק בו ולהשלים את הפתח לשיעור, אנו מחשיבים את הכותל כאילו הוא חקוק בשיעור הראוי למזוזה, והפתח חייב במזוזה.

↓ ציורי הסבר על קרן זווית הסמוכה לרה"ר בדף הבא ↓

מושגים בדף

הבקעה רשות הרבים לטומאה: ספק טומאה ברה"ר טהור. דין זה נלמד מסוטה שנאמר: "וְנִסְתְּרָה וְהִיא נִטְמָאָה" כלומר שאם הסוטה התיחדה עם איש זר במקום שאפשר להסתתר בו, הסוטה טמאה לבעלה מספק. ומכאן שבמקום שהוא לא 'מקום סתירה' כלומר שא"א להסתתר בו (כגון רה"ר או בקעה), ספק טומאה טהור. **איצטבא:** ספסל שיושבים עליו הסוחרים.

(המשך מדף קודם ↑)

קן זזית הסמוכה לרה"ר

ציור 1

ציור 2

